

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1518010668
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1518010668.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov Mgr. Marcely Kosovej a Mgr. Michala Kačániho, PhD., v trestnej veci obžalovaného Y. T., pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 23.06.2020 sp. zn. 3T/23/2017, na verejnom zasadnutí konanom 30. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. e/ Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný

Y. T., nar. XX.XX.XXXX v F., bytom F., F. XX, na slobode

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

dňa 05.11.2016 v čase asi o 14.45 hod. v F. na F. ulici bol príslušníkmi Policajného zboru kontrolovaný, nakoľko mu trčal z pravého vrečka nohavíc teleskopický obušok, pri kontrole javil známky požitia omamnej látky, uviedol, že užil látku, ktorú má pri sebe a ukázal im ju, pričom po zákonom poučení a vyzvaní dobrovoľne vydal v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku 1 ks čierny plátenný obal, v ktorom sa nachádzalo 1 ks plastové vrečko s obsahom bielo hnedej kryštalickej látky, pričom následným znaleckým skúmaním z odvetvia kriminalistickej toxikológie bolo zistené, že v plastovom vrečku s tlakovým uzáverom sa nachádzal bielo hnedý zhrudkovaný práškový materiál s hmotnosťou 28183 mg s priemernou koncentráciou 6,7 % hmotnostných amfetamínu s prímiesou kofeínu, obsahujúci 1888 mg absolútneho amfetamínu, čo predstavuje 94 bežných jednotlivých dávok drogy a je po aplikovaní spôsobilé ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom amfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok,

t e d a

neoprávnene zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku,

č í m s p á c h a l

zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák.

Za to sa
o d s u d z u j e

podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 5 Tr. zák., § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. sa obžalovaný pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovanému zároveň ukladá trest prepadnutia veci - 1 ks čiernej plátennej taštičky.

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. z r u š u j e sa výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 28.11.2017 sp. zn. OT/397/2017, právoplatný dňa 28.11.2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 23.06.2020 sp. zn. 3T/23/2017 bol obžalovaný Y. T. uznaný za vinného pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že dňa 05.11.2016 v čase asi o 14.45 hod. v F. na F. ulici bol príslušníkmi Policajného zboru kontrolovaný, nakoľko mu trčal z pravého vrečka nohavíc teleskopický obušok, pri kontrole javil známky požitia omamnej látky, uviedol, že užil látku, ktorú má pri sebe a ukázal im ju, pričom po zákonom poučení a vyzvaní dobrovoľne vydal v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku 1 ks čierny plátenný obal, v ktorom sa nachádzalo 1 ks plastové vrečko s obsahom bielo hnedej kryštalickej látky, pričom následným znaleckým skúmaním z odvetvia kriminalistickej toxikológie bolo zistené, že v plastovom vrečku s tlakovým uzáverom sa nachádzal bielo hnedý zhrudkovaný práškový materiál s hmotnosťou 28183 mg s priemernou koncentráciou 6,7 % hmotnostných amfetamínu s prímiesou kofeínu, obsahujúci 1888 mg absolútneho amfetamínu, čo KEÚ PZ považuje za 94 - 189 bežných jednotlivých dávok drogy a je po aplikovaní spôsobilé ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom amfetamín je v zmysle zákona č. 139/198 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za uvedený zločin bol obžalovanému podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 5, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 2 mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovanému zároveň uložil trest prepadnutia veci - čiernej taštičky, patriacej obžalovanému, pripojenej k spisu.

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. vlastníkom prepadnutej veci sa stal štát.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 28.11.2017 sp. zn. OT/397/2017, právoplatný dňa 28.11.2017, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody 7 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný Y. T. v zákonnej lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Tr. por., ako osoba oprávnená podľa § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por.

Obžalovaný podané odvolanie odôvodnil tak sám, ako aj prostredníctvom svojej obhajkyne.

V písomných dôvodoch podaného odvolania, ktoré koncipovala obhajkyňa obžalovaného bolo konštatované, že v písomnom vyhotovení rozsudku sa nachádzali dva protiklady. Na jednej strane odsudzujúci výrok rozsudku, na strane druhej odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré dôkladne a precízne vyjadruje právny názor súdu prvého stupňa (na stranách 2 až 14), s ktorými sa aj on ako obžalovaný v plnej miere stotožňuje. Podľa názoru odvolateľa, postup pri zabezpečení dôkazu - plastového vrečka s obsahom drogy, bol nezákonný a preto takto nezákonne získaný dôkaz musí byť považovaný ako neexistujúci dôkaz s tzv. nulitou výpovednou hodnotou. Takýto dôkaz nemôže byť v žiadnom prípade použitý ako usvedčujúci dôkaz v trestnom konaní. Ide o známu zásadu v trestnom konaní tzv. otráveného plodu z otráveného stromu. Obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne v ďalšom poukázal na inú časť odôvodnenia rozsudku (na stranách 14 až 20), kde sa nachádzalo zhrnutie záverov uznesenia druhostupňového súdu, ktorým bol zrušený pôvodný prvostupňový oslobodzujúci rozsudok zo dňa 25.04.2017. Pokiaľ ide o samotný odsudzujúci výrok napadnutého rozsudku, tento súd prvého stupňa rozoberá a odôvodňuje v krátkosti (na strane 20 až 21), avšak podľa názoru odvolateľa, takéto odôvodnenie je nielen zmätočné, ale aj nelogické. Súd I. stupňa zastáva totiž názor, že napriek svojmu presvedčeniu o nezákonnosti zaistenia podstatného dôkazu pre rozhodnutie vo veci, a tým aj v danom konkrétnom prípade nemožnosti uznania viny obžalovaného, v zmysle ustanovenia § 327 ods. 1 Tr. por. po zrušení pôvodného oslobodzujúceho rozsudku nadriadeným súdom a vyjadrením jeho právneho názoru, je týmto názorom viazaný a preto mu neostávalo nič iné, ako uznať obžalovaného za vinného a uložiť mu trest. Súd prvého stupňa tiež vyslovil, že nemá zmysel de facto zaujímať stanovisko k názoru odvolacieho súdu a prezentovať odlišný názor, pretože by v danom smere pri nezmenenej dôkaznej situácii, nezmenil stav nepriestrelnosti názoru odvolacieho súdu. Odvolateľ vyslovil presvedčenie, že takáto argumentácia vykazuje dve základné črty a tou je alibizmus v priamom spojení s tendenčnou snahou „odbremeniť sa“ od ťarchy konania a teda ďalšieho spisu, ako aj možno konštatovať akési prejudikovanie viny jeho osoby vopred. Tvrdenie o tom, že nemá význam zaujať a prezentovať odlišný postoj voči pôvodnému názoru odvolacieho súdu, považuje obžalovaný za absurdné a ako už uviedol, alibistické. Súd z pozície arbitra je povinný preskúmať dôkazný stav, pričom pokiaľ sám poukazuje na nezákonnosť získania dôkazu už v prípravnom konaní, čo je nesporné, a vyplýva to aj z napadnutého rozsudku, obžalovanému nie je zrejmé, na základe čoho dospel okresný súd k záveru o jeho vine. Hypoteticky predpoklad o nezmenenom postoji odvolacieho súdu neobstojí, ako aj nepostačuje pre záver o jeho vine a to už vôbec nemožno ospravedlniť z dôvodu, že v „hre“ (metaforicky povedané), je jeho osobná sloboda, garantovaná mu aj Ústavou Slovenskej republiky. Obžalovaný je toho názoru, že jeho vina za skutok uvedený v obžalobe nebola preukázaná žiadnym zákonným dôkazom. Zjednodušene povedané, nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák. Odvolateľ ďalej zdôraznil, že podrobne opísal jednak to, ako sa k plastovému vrečku dostal a rovnako popísal aj zákrok policajtov, ktorý bol voči jeho osobe vykonaný. Jeho výpovede boli logické a opakovane zhodné, nakoľko uvádzal pravdivé skutočnosti a tieto nemal dôvod meniť. Z jeho výpovedí vyplynulo, že nemal vedomosť o tom, čo sa vo vrečku, ktoré mu dal „Lajo“ nachádza, že aj z toho ochutnal, ale vôbec mu to ako droga nepripadalo, pričom zastáva názor, že nakoľko v minulosti drogy užíval, bol schopný posúdiť, či sa jednalo o drogu, alebo nie. Z jeho vyjadrenia jednoznačne vyplynulo, že policajti nemali k zákroku žiadny zákonný dôvod, už prvotnou kontrolou jeho občianskeho preukazu prekročili svoje právomoci, pričom vzápätí ho neoprávnene prehľadali, bez akéhokoľvek zákonného poučenia. Jeho tvrdenia o nezákonnosti zákroku policajtov, boli v plnej miere potvrdené práve výpoveďami svedkov V. a V.. Odvolateľ vyslovil názor, že výpovede svedkov - policajtov F. a V. sú nedôveryhodné, účelové a nepravdivé s úmyslom zakryť svojvôľu a nezákonnosť ich zákroku. Jeho výpoveď je v plnej miere podopretá výpoveďami svedkov V. a V. (t. j. že ho policajti prehľadávali a vyberali mu násilím veci z vreciek, že na mieste s ním nespisovali žiadny záznam o vydaní veci, ako aj to, že vykonávanie prehliadky osoby bolo u týchto policajtov bežným zvykom). Pokiaľ prvostupňový súd po vrátení veci odvolacím súdom rozhodoval v inom zložení senátu ako pri prvom rozhodovaní (oslobodenie spod obžaloby) po vykonaní celého dokazovania na hlavnom pojednávaní, mal tento senát rozhodnúť o jeho nevine a oslobodiť ho spod obžaloby, čo však nespravil. Je zrejmé, že uprednostnil prenos zodpovednosti na odvolací súd, čím sa vyhol svojej vlastnej zodpovednosti. Záverom obžalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a oslobodil ho spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por., resp. aby vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

V písomných dôvodoch podaného odvolania, ktoré koncipoval sám obžalovaný boli znovu zopakované odvolacie námietky ako v predchádzajúcom podaní. Odvolateľ sa nestotožnil s odsudzujúcim rozsudkom, nakoľko služobný zákrok príslušníkov Policajného zboru bol podľa jeho názoru nezákonný

a tým aj dôkazy svedčiace proti nemu možno označiť za nezákonné. Obžalovaný spochybnil aj hodnovernosť výpovedí svedkov - policajtov, nakoľko tieto výpovede boli vzájomne rozporné. Svedok - policajt V. si už nedokázal spomenúť na mnohé skutočnosti spojené so služobným zákrokom, jeho výpovede v jednotlivých štádiách trestného konania vyzneli nepresvedčivo. Podľa názoru obžalovaného, obaja svedkovia - policajti vo svojich výpovediach klamali, keďže žiadnym spôsobom ho nepoučili o jeho právach, nič s ním nespisovali na tvári miesta činu, nič im nevydal, dokonca policajt F. ho „šacoval“ a následne manipuloval s danou látkou, išiel ju testovať a potom tvrdil, že je to podomácky vyrobený pervitín. Odvolateľ sa nestotožnil ani s predchádzajúcim názorom odvolacieho súdu, že služobný zákrok bol v súlade so zákonom, dokonca ani okresný súd si tento názor neosvojil, hoci následne vydal odsudzujúci rozsudok. Obžalovaný záverom zopakoval, že tento služobný zákrok nebol zákonný a preto sa domáha, aby krajský súd rozhodol v jeho prospech a zo skutku ho oslobodil, hoci skutok sa stal, ale dôkazy boli získané nezákonným spôsobom. Odvolateľ v ďalšom rade namietal aj uložený trest, ktorý považuje za neprimerane prísny. Podľa jeho názoru, okresný súd pochybil, keď mu nezarátal tri roky odňatia slobody, ktoré v čase podania tohto odvolania vykonával v ÚVTOS v Leopoldove.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obžalovaný a prokurátorka krajskej prokuratúry. Pre úplnosť treba dodať, že opatrením Krajského súdu v Bratislave z 22.09.2021 sp. zn. 4To/45/2021 bolo podľa § 40 ods. 1 Tr. por. ustanovenie obhajkyne JUDr. Júlie Vestenickej obhajovať obžalovaného Y.a T. zrušené, nakoľko medzičasom dôvody povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a/ Tr. por. pominuli (obžalovaný bol prepustený z výkonu trestu na slobodu).

Odvolací súd na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie tak, že podľa § 326 ods. 5 Tr. por. s použitím § 269 Tr. por. oboznámil podstatný obsah spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 0T/296/2018, vrátane rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 20.11.2018 sp. zn. 0T/296/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 20.11.2018.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom uviedol, že trvá na podanom odvolaní a žiada, aby krajský súd tomuto odvolaniu vyhovel. Podľa jeho názoru služobný zákrok zo strany policajtov nebol vykonaný v súlade so zákonom. Policajti na neho najprv „naskákali“ a vytiahli mu drogu z vrecka, pričom ho nepoučili v zmysle zákona. V tom čase sa k balíčku dostal tak, že býval s priateľkou v tzv. Pentagone, kde sa k droge dá dostať akýmkoľvek spôsobom. V tom čase on drogy nebral, vrátil sa z výkonu trestu. Obžalovaný zdôraznil aj to, že policajti ho po štyroch mesiacoch od predmetného skutku nedokázali opoznať a na jeho otázky nedokázali odpovedať. Ich svedecké výpovede považuje za nehodnoverné. Záverom sa obžalovaný domáhal, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby ho oslobodil, nakoľko ho usvedčuje dôkaz, ktorý bol získaný nezákonným spôsobom a na takýto dôkaz sa nemôže prihliadať.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhla, aby krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol. Poukázala na argumentáciu intervenujúceho prokurátora v jednotlivých štádiách súdneho konania, vrátane tej argumentácie, ktorú použil aj v odôvodnení voči pôvodnému oslobodzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolania obžalovaného (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovalo podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pričom postupom podľa § 326 ods. 5 Tr. por. konanie doplnil dôkazmi nevyhnutným na to, aby mohol o odvolaní rozhodnúť a zistil, že odvolanie obžalovaného Y.a T. je iba čiastočne dôvodné.

Úvodom treba uviesť, že Okresný súd Bratislava V najskôr rozhodol rozsudkom z 25.04.2017 sp. zn. 3T/23/2017, ktorým podľa § 285 písm. a/ Tr. por. obžalovaného Y.a T. oslobodil spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že dňa 05.11.2016 v čase asi o 14.45 hod. v F. na F. ulici bol príslušníkmi Policajného zboru kontrolovaný, nakoľko mu trčal z pravého vrecka nohavíc teleskopický obušok, pri

kontrole javil známky požitia omamnej látky, uviedol, že užil látku, ktorú má pri sebe a ukázal im ju, pričom po zákonom poučení a vyzvaní dobrovoľne vydal v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku 1 ks čierny plátenný obal, v ktorom sa nachádzalo 1 ks plastové vrečko s obsahom bielo hnedej kryštalickej látky, pričom následným znaleckým skúmaním z odvetvia kriminalistickej toxikológie bolo zistené, že v plastovom vrečku s tlakovým uzáverom sa nachádzal bielo hnedý zhrudkovaný práškový materiál s hmotnosťou 28183 mg s priemernou koncentráciou 6,7 % hmotnostných amfetamínu s prímiesou kofeínu, obsahujúci 1888 mg absolútneho amfetamínu, čo KEÚ PZ považuje za 94 - 189 bežných jednotlivých dávok drogy a je po aplikovaní spôsobilé ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom amfetamín je v zmysle zákona č. 139/198 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Z podnetu odvolania prokurátora Krajský súd v Bratislave uznesením zo 10.10.2017 sp. zn. 2To/95/2017 citovaný rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolací súd v citovanom zrušujúcom uznesení úvodom konštatoval, že čo sa týka jednotlivých vykonaných dôkazov pred rozhodnutím súdu I. stupňa, treba najskôr poukázať na skutočnosť, že priebeh skutku možno rozdeliť do dvoch odlišných fáz:

Prvá fáza: Z vykonaných dôkazov jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že obžalovaný bol dňa 05.11.2016 v čase asi o 14.45 hod. v F. na F. ulici zastavený a kontrolovaný hliadkou Policajného zboru a to z dôvodu, že mu trčal z vrečka nohavíc teleskopický obušok.

Čo sa týka argumentácie súdu I. stupňa ohľadom údajnej nezákonnosti prejednávania priestupku zo strany príslušníkov policajnej hliadky, odvolací súd vyslovil názor, že postup polície bol v tomto bode plne v súlade so zákonom, a to konkrétne so zákonom č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, ako aj so zákonom č. 372/1990 Zb. o priestupkoch). Úvahy súdu I. stupňa k tomuto bodu považuje odvolací súd za bezpredmetné a právne bezvýznamné.

Druhá fáza: V rámci svojho zákonného postupu ohľadom zistenia a prejednávania priestupku zo strany obžalovaného, hliadka polície vizuálne zistila, že obžalovaný javí známky požitia omamných látok a navyše sám obžalovaný uviedol, že takúto látku užil a túto má pri sebe.

Na základe tohto, nemali príslušníci Policajného zboru na výber, či budú postupovať podľa zákona o Policajnom zbore, alebo podľa Trestného poriadku, ale výlučne mali aplikovať pri svojom postupe len ustanovenia Trestného poriadku.

V tomto smere odvolací súd poukázal na platnú judikatúru, podľa ktorej, ak pri relevantných poznatkoch o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania trestného činu, ktorými polícia disponuje v dostatočnom časovom predstihu, vzniká povinnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní podľa Trestného poriadku a nie podľa zákona o Policajnom zbore. (R 47/2013-I).

Preto aj v ďalšom hliadka polície postupovala plne v súlade so zákonom, keď po zistení, že obžalovaný má pri sebe takéto látky, zvolila postup výlučne podľa Trestného poriadku a to podľa ustanovenia § 89 ods. 1 Tr. por.

Obžalovaný (vtedy obvinený) bol v súlade s ustanovením § 89 ods. 1 Tr. por. najskôr poučený o tom, že takúto vec nemusí vydať, ak by si tým privodil trestné stíhanie. Po tomto poučení obžalovaný uviedol, že tomuto porozumel a predmetnú kryštalickú látku dobrovoľne vydáva na účely trestného konania, čo potvrdzuje zápisnica o vydaní veci, ako aj úradný záznam hliadky polície.

Obžalovaný teda dobrovoľne vydal 1 kus čierneho pláteneho obalu, v ktorom sa nachádzalo 1 kus plastového vrečka s obsahom bielo - hnedej kryštalickej látky, pričom následným znaleckým skúmaním z odvetvia kriminalistickej toxikológie bolo zistené, že v plastovom vrečku s tlakovým uzáverom sa nachádzalo bielo - hnedý zhrudkovaný práškový materiál s hmotnosťou 28183 mg s priemernou koncentráciou 6,7% hmotnostných amfetamínu s prímiesou kofeínu, obsahujúci 1888 mg absolútneho amfetamínu, čo KEÚ PZ považuje za 94 - 189 bežných jednotlivých dávok drogy a je po aplikovaní

spôsobilé ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom amfetamínje v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok,

V tomto smere odvolací súd poukázal na ustálenú súdnu prax a judikatúru, z ktorej vyplýva, že za danej situácie musí byť takáto osoba poučená o tom, že nemusí vydať vec, ak by si tým privodila trestné stíhanie. Právo neprispievať k vlastnému obvineniu alebo usvedčeniu spočíva v rešpektovaní práva mlčať a v zákaze akéhokoľvek donucovania k aktívnemu konaniu, ktoré by priamo alebo nepriamo viedlo k vlastnému obvineniu alebo usvedčeniu. Právo neprispievať k vlastnému obvineniu alebo usvedčeniu spočíva v rešpektovaní práva mlčať a v zákaze akéhokoľvek donucovania k aktívnemu konaniu, ktoré by priamo alebo nepriamo viedlo k vlastnému obvineniu alebo usvedčeniu. Následne má byť vyzvaná na vydanie veci (ZSP 38/2015-II).

Tento vyššie popísaný postup príslušníkov polície bol teda v plnom rozsahu zákonný a v súlade s ustanovením § 89 Tr. por., pretože správne v tomto prípade nepostupovali podľa zákona o Policajnom zbore, ale podľa Trestného poriadku.

Vyššie uvedené mimoriadne závažné skutočnosti nevyplývajú len z listinných dôkazov, či výpovedí svedkov príslušníkov polície z prípravného konania, či konania pred súdom I. stupňa, ale tieto v plnom rozsahu potvrdil aj samotný obžalovaný vo svojej výpovedi zo dňa 06.11.2016 na č. I. 21-25, ako aj vo svojej výpovedi pred sudcom pre prípravné konanie dňa 07.11.2016 pri rozhodovaní o vzatí do väzby. Ani v jednej z týchto výpovedí obžalovaný absolútne neuvádzal žiadne skutočnosti, ktoré by akýmkoľvek spôsobom spochybňovali zákrok príslušníkov polície.

Takáto zmena sa objavila až v jeho ďalšej výpovedi zo dňa 02.12.2016 na č. I. 27 - 32, kde sa zameril na popis policajného zákroku v rozpore s obsahom úradného záznamu na č. I. 83, ako aj zápisnici o vydaní veci na č. I. 82. Túto zmenu vyhodnocuje aj odvolací súd za účelovú, so snahou zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

Odvolací súd v zhode s argumentáciou prokurátora poukázal na ďalšiu podstatnú skutočnosť a to, že až pri zázname o preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 28.02.2017, t. j. až na konci celého vyšetrovania, obžalovaný označil dvoch údajných svedkov a to E. V. a C. V., ktorí mali byť prítomní pri policajnom zákroku.

V konaní pred súdom obaja príslušníci policajnej hliadky zotrvali na svojich výpovediach z prípravného konania, ktoré boli navyše súladné s listinnými dôkazmi a to najmä s úradným záznamom. Okrem toho uviedli ďalšiu podstatnú vec a to, že pri zákroku neboli prítomné žiadne ďalšie osoby.

Výpovede týchto oboch svedkov - policajtov boli od samého počiatku dôveryhodné, logické, súladné a najmä korešpondovali s prvými dvomi skoršími výpoveďami obžalovaného, ako aj s ďalšími listinnými dôkazmi.

Čo sa týka výpovedí svedkov navrhnutých obžalovaným, tieto sú rozporné a nesúladné. V tomto smere odvolací súd poukázal napríklad na tvrdenie svedka E. V. z hlavného pojednávania dňa 30.03.2017 na č. I. 158, kde na otázku prokurátora, aké mali vozidlo policajti, tento svedok uviedol, že služobné, asi Škoda Felícia s označením Polícia. Zo správy KR PZ SR Bratislava na č. I. 162 však vyplýva, že hliadka polície mala v deň spáchania skutku pridelené vozidlo zn. VW Golf BL XXXGS.

Toto nie je jediný rozpor. Svedok E. V. vyslovene uviedol, že obžalovanému „ten silnejší vyberal nasilu veci“. Výrazne silnejší (t. j. silnejšou postavou) bol však policajt svedok V.. V rozpore s tým však obžalovaný tak v prípravnom konaní za účasti obhajcu, ako i na hlavnom pojednávaní uviedol, že ho prehľadával a drogy mu zobral policajt F. a toto uviedol i pri konfrontácii so svedkom V..

Ďalší rozpor vo výpovedi svedka E. V. spočíva v tvrdení o vykonávaní akéhosi údajného testu na drogy v kufri služobného vozidla polície jedným z členov hliadky. Už zo spomínanej správy Krajského riaditeľstva PZ Bratislava na č. I. 162 taktiež vyplýva, že hliadka PMJ PZ Bratislava OPP KR PZ v Bratislave nedisponuje s testerom na zisťovanie anabolík, resp. drog.

Skutočnosť o tom, že jeden z členov polície mal niečo robiť v kufri, kde mal mať položenú nejakú tašku, uvádzal aj svedok C. V., čo je taktiež v rozpore už s vyššie citovanou správou na č. I. 162.

Z uvedených rozporov vyplýva, že vierohodnosť oboch svedkov je výrazným spôsobom spochybnená, pričom ich výpovede nie sú súladné ani s výpoveďou členov hliadky polície, ako ani s listinnými dôkazmi, ale v určitých, vyššie podrobne špecifikovaných častiach, ani s výpoveďou samotného obžalovaného.

Odvolací súd teda celú problematiku uzatvoril tak, že zákrok príslušníkov hliadky polície bol plne v súlade so zákonom, tak v prvej fáze, t. j. riešenia priestupku, ako aj v druhej fáze, t. j. zistenia a postupu pri vydaní psychotropnej látky zo strany obžalovaného. Preto aj takto zákonným spôsobom zaistenú psychotropnú látku možno v trestnom konaní použiť ako dôkaz získaný zákonným spôsobom.

Na existenciu zákonnosti postupu hliadky polície nemala absolútne žiadny vplyv skutočnosť, kedy bol obžalovaný odovzdaný na policajné oddelenie a v akom časovom odstupe, ako mylne argumentoval súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd v ďalšom vytkol súdu prvého stupňa aj samotné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Prevažnú časť odôvodnenia tvorilo mechanické kopírovanie zápisníc z hlavných pojednávaní, pričom v ostatnej časti, ak vôbec súd I. stupňa hodnotil vykonané dôkazy, tak len výlučne jednostranne a v prospech obžalovaného. Rozpory vo výpovediach obžalovaného, ako aj svedkov E. V. a C. V. však absolútne neriešil, dá sa povedať, že tieto odignoroval.

Odvolací súd záverom konštatoval, že z vyššie uvedených skutočností jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že sa výsledkami vykonaného dokazovania podarilo preukázať, že obžalovaný si neoprávnenne zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku v množstve a kvalite uvedenom v skutkovej vete podanej obžaloby, ako aj napadnutého rozhodnutia súdu I. stupňa.

Predmetný skutok sa teda stal a zároveň vykazuje všetky zákonné formálne znaky žalovaného zločinu a preto súd I. stupňa postupoval procesne nesprávne, keď obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. a/ Tr. por., t. j. že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Ak by sa totiž preukázalo (čo však v danej veci nenastalo), že služobný zákrok polície bol v rozpore so zákonom, táto skutočnosť nemá absolútne žiadny vplyv na existenciu samotného skutku. Ten sa totiž stal, a ak by bola psychotropná látka zabezpečená v rozpore so zákonom, mal súd I. stupňa postupovať podľa § 285 písm. b/ Tr. por., t. j. mal vysloviť, že skutok sa síce stal, ale nie je trestným činom.

Krajský súd v Bratislave preto na základe odvolania prokurátora napadnutý rozsudok vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a pochybenia podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal s tým, že úlohou súdu I. stupňa bude postupom podľa § 2 ods.12 Tr. por. prehodnotiť vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach a spravodlivo vo veci rozhodnúť, pričom odvolací súd poukázal na súčasné rešpektovanie ustanovenia § 327 ods. 1 Tr. por.

Súd prvého stupňa v konaní po zrušení rozsudku, postupoval v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu. Na hlavnom pojednávaní nariadil výsluch obžalovaného Y.a T., ďalej výsluchy svedkov E. V., Y. E. F., R. V., C. V., a znalkyne MUDr. Kládie Stanislavovej, za súhlasu procesných strán prečítal výpoveď M. H. z prípravného konania, prečítal znalecký posudok Kriministického a expertízneho ústavu PZ, z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická toxikológia a napokon oboznámil listinné dôkazy zabezpečené v procesnom spise. Pre úplnosť treba dodať, že prvostupňový súd opomenul vyžiadať si súdny spis Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 0T/296/2018 a ten oboznámiť na hlavnom pojednávaní. Uvedený nedostatok však konvalidoval odvolací súd v rámci svojho postupu na verejnom zasadnutí.

Odvolací súd v prvom rade konštatuje, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného zločinu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že predmetný skutok sa stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a tento spáchal obžalovaný Y. T.. Vina obžalovaného bola predovšetkým

preukázaná výpovedami svedkov - policajtov R. V. a Y. E. F., s ktorými korešpondovalo aj znalecké dokazovanie (znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ, z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická toxikológia), zápisnica o vydaní veci a správa Krajského riaditeľstva PZ, odboru poriadkovej polície, Pohotovostnej motorizovanej jednotky PZ Bratislava z 18. 04.2017 pod č. KRZP-BAOPP2-158-001/2017.

Pokiaľ obžalovaný v podanom odvolaní poukazoval na to, že výpovede svedkov - policajtov nie sú pravdivé, či nehodnoverné, resp. ich výpovede sú účelové, v snahe zakryť svojvôľu a nezákonnosť služobného zákroku, tak k tomu treba dodať toľko, že ani krajský súd nemal dôvod spochybníť hodnovernosť výpovedí svedkov - policajtov, ktorí popísali priebeh skutkového deja a obžalovaného Y.a T. z protiprávneho konania jednoznačne usvedčili. Obhajoba vždy môže nájsť motív, prečo svedkovia - policajti klamú v neprospech obžalovaného. Argumenty však musia mimoriadne silné a presvedčivé, aby bolo možné vysloviť, že takéto svedecké výpovede sú nepravdivé. Takéto argumenty obhajoba ani pri nadmernej snahe nepredložila a nespochybnila tvrdenia svedkov - policajtov tak, aby krajský súd mal dôvod korigovať svoje predchádzajúce právne závery uvedené vo svojom uznesení z 10.10.2017 sp. zn. 2To/95/2017.

Výpovede svedkov - policajtov odvolací súd považuje za logické, zrozumiteľné, presvedčivé, pravdivé a vierohodné, ktoré navyše nevykazovali žiadne podstatné rozpory a teda im prisudzuje rozhodujúcu dôkaznú silu dostatočnú na preukázanie viny obžalovaného aj spolu s korešpondujúcimi listinnými dôkazmi, vrátane znaleckého dokazovania. U svedkov - policajtov R. V. a Y. E. F. nebol zistený žiadny vzťah s obžalovaným a to ani pozitívny, ani negatívny, ktorý by mohol z tohto pohľadu ovplyvniť posudzovanie pravdivosti ich výpovedí.

Z vykonaných dôkazov vyplynulo, že obžalovaný Y. T. bol dňa 05.11.2016 v čase asi o 14.45 hod. v F. na F. ulici zastavený a kontrolovaný hliadkou Policajného zboru a to z dôvodu, že mu trčal z vrecka nohavíc teleskopický obušok. Postup polície v tomto úvodnom štádiu skutkového deja bol plne súladný nielen so zákonom č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, ale aj so zákonom č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. V rámci zistenia a prejednania priestupku príslušníci Policajného zboru následne vizuálne zistili, že obžalovaný javí známky požitia návykových látok a navyše sám obžalovaný uviedol, že takúto látku užil a túto má pri sebe. Na základe takto vzniknutej situácie, príslušníci Policajného zboru postupovali správne a zákonne, keď v ďalšom svojom postupe aplikovali len ustanovenia Trestného poriadku. Obžalovaný (vtedy obvinený) bol v súlade s ustanovením § 89 ods. 1 Tr. por. najskôr poučený o tom, že takúto vec nemusí vydať, ak by si tým privodil trestné stíhanie. Po tomto poučení obžalovaný uviedol, že tomuto porozumel a predmetnú kryštalickú látku dobrovoľne vydáva na účely trestného konania, čo napokon bolo potvrdené obsahom zápisnice o vydaní veci (na č. I. 82 - 83), ktorú obžalovaný vlastnoručne podpísal, ako aj úradným záznam hliadky polície (na č. I. 84), na ktorý sa vo svojich výpovediach odvolávali svedkovia - policajti.

Možno preto vysloviť a zopakovať, že služobný zákrok príslušníkov Policajného zboru bol plne v súlade so zákonom, tak v jeho prvej fáze, t. j. v štádiu riešenia priestupku obžalovaného, ako aj v jeho druhej fáze, t. j. zistenia a postupu pri vydaní psychotropnej látky zo strany obžalovaného.

V tomto smere odvolací súd poukazuje na doposiaľ ustálenú judikatúru, podľa ktorej, ak pri relevantných poznatkoch o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania trestného činu, ktorými polícia disponuje v dostatočnom časovom predstihu, vzniká povinnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní podľa Trestného poriadku a nie podľa zákona o Policajnom zbore. (R 47/2013-I).

Priebeh služobného zákroku príslušníkov Policajného zboru, nespochybnil ani sám obžalovaný vo svojich skorších výpovediach v prípravnom konaní (išlo o výpoveď zo dňa 06.11.2016, ako aj o výpoveď pred sudcom pre prípravné konanie zo dňa 07.11.2016 pri rozhodovaní o vzatí do väzby). Zmena v jeho výpovedi sa objavila až v jeho neskoršom výsluchu zo dňa 02.12.2016 za účasti jeho obhajcu. Zákonosť postupu príslušníkov Policajného zboru obžalovaný spochybňoval aj v súdnom konaní v rámci jeho opakovaných výsluchoch zo dňa 30.03.2017 a zo dňa 19.09.2019.

Čo sa týka výpovedí svedkov E. V. a C. V., tieto boli vzájomne rozporné a nesúladné. Navyše svedok E. V. nedokázal náležite vysvetliť ani rozpory medzi jeho skoršou a neskoršou výpoveďou v jednotlivých

štádiách súdneho konania. Odvolací súd tieto svedecké výpovede vyhodnotil ako účelové, v snahe napomôcť obžalovanému zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

Na strane druhej, treba okresnému súdu vytknúť istú nedôslednosť spočívajúcu v tom, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania, mal skutkovú vetu výrokovej časti napadnutého rozsudku upraviť oproti obžalobe tak, že mal jednoznačne ustáliť počet jednotlivých dávok drogy a nie ponechať počet jednotlivých dávok drogy v rozpätí od 94 dávok do 189 dávok. Uvedený nedostatok následne konvalidoval odvolací súd v rámci svojho postupu tak, ako to vyplynulo z výrokovej časti tohto rozsudku.

K zrušeniu výroku o vine napadnutého rozsudku došlo iba z dôvodu presnejšieho vymedzenia tzv. skutkovej vety, pričom išlo o zmenu v prospech obžalovaného Y.a T. (§ 322 ods. 3 Tr. por.).

Krajský súd v Bratislave ďalej ustálil, že protiprávne konanie obžalovaného Y.a T. jednoznačne naplnilo všetky pojmové znaky skutkovej podstaty zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c/, písm. d/ Tr. zák., tak po objektívnej, ako aj subjektívnej stránke. Odvolací súd neuveril verzii obžalovaného, že nemal vedomosť o tom, že v predmetnom obale, resp. v balíčku, ktorý mal pri sebe, sa nachádzala droga.

Pokiaľ odvolateľ vytykal súdu prvého stupňa, že v odvodnení napadnutého rozsudku bolo doslova konštatované, že „v konečnom dôsledku je (t. j. okresný súd) viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a nemá tak de facto zmysel zaujímať k tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu stanovisko a prezentovať odlišný názor, pretože ten mu z pohľadu dikcie zákona pri nezmenenej dôkaznej situácii, nezmení stav nepriestrelnosti názoru odvolacieho súdu“, čo podľa názoru odvolateľa treba považovať za alibizmus, tak odvolací súd musí prisvedčiť týmto výhradám, nakoľko táto časť odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o vine, skutočne nezodpovedá ustanoveniu § 168 ods. 1 Tr. por. a prieči sa aj sudcovskej profesionalite. Uvedený nedostatok napravil odvolací súd svojim vlastným rozhodnutím, ktorého súčasťou je aj jeho samotné odôvodnenie.

Nakoľko odvolací súd na základe podaného odvolania obžalovaného zrušil výrok o vine (§ 321 ods. 3 Tr. por.), musel obligatórne zrušiť aj celý výrok o teste, ako aj všetky ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Navyše krajský súd zistil aj ďalšie pochybenia okresného súdu vo výroku o teste, čo zakladalo ďalšie dôvody na zrušenie tohto výroku (§ 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Tr. por.).

Pri skúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku odvolací súd totiž zistil, že okresný súd postupoval v rozpore s ustanovením § 38 ods. 2 Tr. zák., keď nesprávne ustálil vzájomný pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Všetky poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ktoré budú tvoriť vzájomný pomer, musia byť vždy nepochybne a spoľahlivo preukázané. Miera závažnosti jednotlivých poľahčujúcich a priťažujúcich okolností musí byť taktiež nepochybne a spoľahlivo preukázaná. Úplné zistenie všetkých poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ako aj zhodnotenie stupňa ich intenzity vo vzťahu k ostatným okolnostiam, ktoré sa týkajú činu a osoby páchatela je nevyhnutnou podmienkou na určenie druhu a výmery trestu.

Okresný súd pochybil, keď obžalovanému priznal priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., t. j. spáchal viac trestných činov, hoci túto istú okolnosť mal zohľadniť v jeho neprospech pri použití tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., nakoľko jeden zo zbiehajúcich trestných činov bol zločinom. Súd prvého stupňa opomenul aplikovať ustanovení § 38 ods. 1 Tr. zák. so zreteľom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2011, podľa ktorého spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa v súlade so zásadou „ne bis in idem“, vyjadrenou v § 38 ods. 1 Tr. zák. nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2).

Súd prvého stupňa pochybil aj v tom, keď obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 2 mesiace, pričom išlo jednak o neprimerane prísnu výmeru tohto druhu trestu, jednak konajúci súd zvolil aj nesprávny postup pri aplikácii režimu podľa ustanovení § 38 ods. 5 a § 41 ods. 2 Tr. zák., vrátane zvoleného poradia postupu pri úprave trestnej sadzby.

Podľa doposiaľ ustálenej súdnej praxe vyplýva, že ak pri rozhodovaní o treste majú byť použité ustanovenia o úprave trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona z dôvodu uvedeného v § 38 ods. 3, 4, 5, 6 Tr. zák., § 39 ods. 4 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák., konkrétne rozpätie trestnej sadzby sa určí tak, že najprv sa urobí úprava trestnej sadzby podľa príslušných ustanovení § 38 Tr. zák. Následne sa vykoná úprava takto stanovenej trestnej sadzby podľa režimu § 41 ods. 2 Tr. zák. a napokon sa určí konkrétne rozpätie trestnej sadzby podľa § 39 ods. 4 Tr. zák.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (strana 21) možno zistiť, že súd prvého stupňa sa touto vyššie uvedenou súdnou praxou evidentne neriadil.

Je potrebné tiež vysloviť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Tr. zák., ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukládanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zák. základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatel'a trestného činu sa musia opierať o skutočný stav vecí a musia z neho vyplynúť.

Odvolací súd ďalej konštatuje, že z pripojeného súdneho spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 0T/397/2017 sa dalo zistiť, že obžalovaný Y. T. bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 28.11.2017 sp. zn. 0T/397/2017, uznaný za vinného pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že obvinený dňa 26.11.2017 v čase o cca 15:30 hod. v F. na ulici V. v predajni Tesco Expres - Perla Ružinova, bez použitia násillia odcudzil z predajnej plochy 8 ks tuniak v olivovom oleji 160 g v hodnote 49,20 eur a 1 ks Tesco tuniak 3 x 80 g v hodnote 3,99 eur a to tým spôsobom, že uvedený tovar si vložil do ruksaku a bez zaplattenia prešiel pokladničnou zónou, pričom spustil signalizačné zariadenie detekujúce odcudzený tovar, na čo sa následne dal na útek a po niekoľkých desiatkach metroch bol zadržaný pracovníkom SBS spoločne s tovarom, čím uvedeným konaním spôsobil spoločnosti: TESCO STORES SR, a.s., so sídlom V. nám. X/A, F., IČO: XXXXXXXX, škodu v celkovej výške 53,19 eur a to aj napriek tomu, že bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý, a to dňa 23.11.2017 za spáchanie priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 Zák. č. 372/90 Zb. formou krádeže v predajni Kaufland, za čo mu bola policajtom Obvodného oddelenia Podunajské Biskupice uložená bloková pokuta nezaplattená na mieste vo výške 30,- eur, číslo bloku XXXXXXXX, čím bol priestupok prejednaný v zmysle zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu ma výkon trestu so stredným strážením.

Uvedený trestný rozkaz bol obžalovanému Y.ovi T. doručený dňa 28.11.2017, pričom nadobudol právoplatnosť tým istým dňom, t. j. 28.11.2017.

Čo sa týka ďalších jeho odsúdení, vychádzajúc pritom z trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V z 11.07.2018 sp. zn. 0T/155/2018 (obžalovanému bol trestný rozkaz doručený 11.07.2018), z rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 20.11.2018 sp. zn. 0T/296/2018, odvolací súd vyslovuje, že nejde o súbeh týchto skutkov (činov) s teraz posudzovaným skutkom (so zločinom nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi), ale ide už o recidívu, pričom ukládanie súhrnného trestu aj voči týmto ďalším odsúdeniam neprichádza do úvahy. Skutky

ustálené v týchto rozhodnutiach boli spáchané ešte predtým, ako obžalovanému bol doručený trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II z 28.11.2017 sp. zn. OT/397/2017.

Na základe vyššie uvedených zistení, krajský súd dospel k záveru, že boli splnené podmienky na použitie ustanovenia § 42 ods. 1 Tr. zák. o súhrnnom treste, podľa ktorého, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr ako bol súdom I. stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Možno teda konštatovať, že teraz posudzovaný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák. spáchal obžalovaný Y. T. skôr, ako bol súdom I. stupňa vyhlásený trestný rozkaz pre iný trestný čin a to pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. (trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II z 28.11.2017 sp. zn. OT/397/2017).

Východisko pre ukladanie súhrnného trestu obžalovanému Y.ovi T., predstavovala trestná sadzba pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. v rozpätí od 3 rokov do 10 rokov. Napriek tomu, že odvolací súd u obžalovaného vzhliadol iba jednu priťažujúcu okolnosť (§ 37 písm. m/ Tr. zák.) a nevzhliadol žiadne poľahčujúce okolnosti, neprichádzala do úvahy úprava základnej trestnej sadzby podľa režimu § 38 ods. 4 Tr. zák. (t. j. zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu), keďže tomu bránilo ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák. Naproti tomu do úvahy prichádzala úprava základnej trestnej sadzby podľa režimu § 38 ods. 5 Tr. zák. t. j. zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu, čo predstavovalo rozpätie zvýšenej trestnej sadzby od 6 rokov a 6 mesiacov do 10 rokov. Aplikácia ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. predstavuje totiž postup súdu pri trestnom postihu recidívy. Pod pojmom opätovne v zmysle ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. sa rozumie spáchanie zločinu po tom, čo bol páchatel' právoplatne odsúdený za iný zločin. V tomto smere sa musel brať zreteľ na skutky (činy) vymedzené právoplatným odsudzujúcim rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 27.05.2014 sp. zn. 2T/137/2008 s poukazom na rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 23.04.2009 sp. zn. 2T/137/2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 16.06.2009 sp. zn. 4To/57/2009 (išlo o zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a o zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. zák.). Napokon bolo potrebné upraviť trestnú sadzbu podľa režimu § 41 ods. 2 Tr. zák. (išlo o použitie tzv. asperačnej zásady), čo predstavovalo rozpätie trestnej sadzby od 6 rokov a 6 mesiacov do 13 rokov a 4 mesiace. Nakoľko v posudzovanej veci bolo potrebné aplikovať aj ustanovenie § 42 ods. 1 Tr. zák. o súhrnnom treste, uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov predstavoval u obžalovaného potrestanie za všetky zbiehajúce trestné činy, vrátane trestného činu, za ktorý bol už právoplatne odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V z 28.11.2017 sp. zn. OT/397/2017. Samotnú výmeru trestu odňatia slobody aj s poukazom na podmienky zakotvené v § 38 ods. 5 a § 41 ods. 2 Tr. zák. treba považovať skôr za miernu ako prísnu, čo treba chápať aj ako určitú satisfakciu pre obžalovaného z dôvodu, že v štádiu súdneho konania došlo k subjektívnym prietahom zo strany Okresného súdu Bratislava V.

Zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia zodpovedá ustanoveniu § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Nakoľko súd II. stupňa ukladal súhrnný trest, bol povinný podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušiť výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V z 28.11.2017 sp. zn. OT/397/2017, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Pokiaľ išlo o trest prepadnutia veci - 1 ks čiernej plátennej taštičky, tento druh trestu odvolací súd prevzal z rozsudku súdu I. stupňa, keďže išlo o trest uložený okresným súdom v súlade so stavom veci a zákonom.

Na podklade uvedených úvah, odvolací súd rozhodol spôsobom vyplývajúcim z výrokovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Tr. zák. mal dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Ak obžalovaný v rámci odvolacieho konania vzniesol námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Krajského súdu v Bratislave a súčasne sa domáhal postupu podľa § 23 Tr. zák., pričom jeho návrh bol založený iba na procesných dôvodoch, tak potom nič nebránilo krajskému súdu o odvolaní obžalovaného

meritórne rozhodnúť bez toho, aby predmetnú vec predkladal nadriadenému súdu na konanie a rozhodnutie o odňatí a prikázaní veci.

V danom kontexte krajský súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16.06.2021 sp. zn. Tpj 37/2021 z ktorého vyplýva, že medzi dôležité dôvody na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 Trestného poriadku patrí aj vylúčenie všetkých sudcov príslušného súdu z vykonávania úkonov trestného konania. Rozhodujúcou je v tomto smere existencia niektorého z dôvodov vylúčenia podľa § 31 Trestného poriadku, ktorý musí byť daný u všetkých sudcov príslušného súdu, resp. v prípade krajského súdu u všetkých sudcov dotknutého kolégia. Preto ak sa podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti vznesenej voči konkrétnemu sudcovi, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku, nekoná, a teda takáto námietka nie je spôsobilá vyvolať konanie o vylúčení ani konkrétneho (jednotlivého) sudcu, o to viac nie je potrebné konať ani o návrhu na odňatie a prikázanie veci, ktorý je založený len na takejto procesne neúčinnnej námietke zaujatosti smerujúcej voči všetkým sudcom príslušného súdu (argumentum a minori ad maius). Túto skutočnosť je však nevyhnutné procesne zaznamenať, aby bolo zrejmé, že takýto návrh na odňatie a prikázanie veci nezostal nepovšimnutý. Pokiaľ v takejto situácii predloží príslušný súd návrh na odňatie a prikázanie veci najbližšie spoločne nadriadenému súdu, ten mu ho bez rozhodnutia vráti.

Žiada sa ešte vysloviť, že išlo len o tzv. šikanóznny výkon práva obžalovaného. Je totiž neprípustné, aby inštitút zakotvený v § 23 ods. 1 Tr. por. (odňatie a prikázanie veci) bol účelovo využívaný (resp. zneužívaný) stíhanou osobou, navyše z dôvodu plynutia času a s ním spojenými dôsledkami bez meritórneho rozhodnutia veci.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší žiadny opravný prostriedok nie je prípustný.